

Kézműves foglalkoztató

Készítsd komodói varánuszt!

Egy jókora állat, elkészíteni is jókora munka lesz, ha lehet, kérj hozzá felnőtt segítséget. Drótot hajlítunk, sodrunk, rongyot vágunk, ragasztunk és festünk, hogy méltóképpen meg tudjuk örökíteni ezt a furcsa, ijesztő óriást.

Szükséges anyagok és eszközök

drót, papírguriga, felvágott rongy, cérna, 2 db gyöngyszem, akrilfesték, ecset, szivacs, gyufaszál vagy fogvájó, pici papír vagy filcanyag, ragasztó, olló

Legelső lépésként meghajlítjuk a varánusz drótvázát. Ehhez nagyjából 70-80 cm drótra lesz szükségünk, amit a fotón látható módon hajlíts és sodorj meg. Én a fejnél kezdtem a hajtást és a két oldallal szinkronban haladtam. A lábai lehetnek hosszabbak, az én varánuszomnál kicsit rövidek lettek, így nehezebb lett kialakítanom a jellegzetes, oldalra kiálló lábtartását. Kérj felnőtt segítségét, mert ez egy nehéz munkafolyamat, viszont megtérül a befektetett energia, könnyebb dolgunk lesz a test kialakításakor, mint például a kubai krokodilnál, ahol két hosszú hengert kellett testté összeállítanunk.

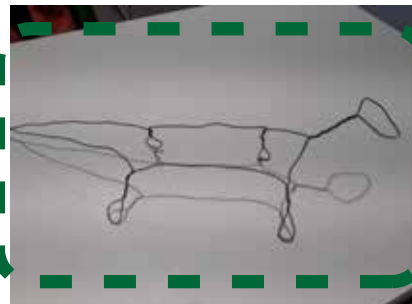
Mikor elkészült a váz, hajlítsd be a végtagokat, emeld meg a nyakat és a fejet, a fark vége is támaszkodik a földön, így máris stabilan áll ez az óriásgyík. A pocakjánál, mellkasánál, ahol nagy a testtömeg, egy hengert teszünk a drótvázra, így rengeteg rongyfonalat megspórolunk, könnyebbé tesszük a saját dolgunk. Mielőtt a vázra teszed, vágd végig hosszában a hengert! Így egyrészt könnyebb lesz a drótra helyezned, másrészt be tudod állítani, hogy mekkora legyen az átmérője, mi arányos a te óriásgyíkidhoz. Ha megvan a kellő méret, kis ragasztóval rögzítsd!

Ha van kinőtt, elnyútt, kidobásra szánt pólód, akkor most remekül fel tudod használni. Vágj belőle csíkokat, nagyjából egy cm szélesek! Ha szürkés színű ez a feláldozott ruhadarab, akkor kétszeresen nyert ügyed van: egyrészt ezzel tudod beborítani a testet a farkától az orráig, másrészt festened csak alig kell, hisz a varánuszok színe szürkés-barna, igazi rejtőszín a természetes élőhelyükön. Vágj 2-3 méternyi pólóanyagot, de ne egybe, mert úgy nehéz tekerni, bújtatni a fonalat. Inkább 50-60 cm-es darabokkal dolgozz, így haladj végig az állat testén, többször is visszatérve egy-egy testrészhez, míg el nem éred a kívánt vastagságot és formát. A pólóanyagban nagyon hasznos, hogy picit nyúlik, amikor elfogy egy szál, akkor egy másik, már feltekert szál alá tudod dugni a végét. De ha számodra egyszerűbb, akkor le is ragaszthatod a végeket.

Miután kialakult a varánuszokra jellemző forma, én még szürke színű cérnával is áttekerem az enyém, a biztonság kedvéért. Ha lenne pamutszál, ami nem elég szoros, vagy valahol nem dolgoztam el tökéletesen a végét, akkor ez a cérnával való áttekerés biztossá teszi a „kültakarót”. Ráadásul, ha sűrűn tekered a cérnát, akkor a felület emlékeztet a pikkelyezett bőrre is.

Mivel nekem nem volt szürke textilem, festéssel kellett folytatnom a munkát. Igazán jól vagy a sűrű tempera vagy az akrilfesték fed, minimális hígítással, éppen csak annyi vízzel, hogy a festék jól felvihető legyen a textilre. A szürke alapot itt-ott barnával, zöldesbarnával foltozhatod.

A festés után már csak a pofa kialakítása van hátra: a két gyöngyszem, a száj és a kétágú nyelv elkészítése. A két szemet felragasztod, fölé kis, körömnnyi filcet is tettem, ettől karakteresebb lett a fejforma. Hogy a szuperérzékeny nyelv stabilan, biztosan legyen a helyén, egy kihegyezett gyufaszálat ragassz a szájba. Ez nem lesz nehéz, még szűrőár sem kell hozzá, a tekert pólófonál közé csak becsúsztatod a ragasztóval bekent gyufaszálat. Erre ragaszd rá a papírból vagy filcanyagból kivágott kétágú nyelvet. Alkoholos filctollal vagy egy csepp fekete festéssel jelölheted az orrlukákat.

Kézműves foglalkoztató

Készíts vénusz légyecsapóját!

A Mérgesház mérgező növényei közül talán a legismertebb ez a növény, ismeretterjesztő filmekben, akár David Attenborough csodálatos természetfilmjeiben biztos, hogy láttuk, milyen rafinált technikával csalja tőrbe áldozatait.

Szükséges anyagok és eszközök

használt kartonpapír, színes/márványozott papírok, sablon, ceruza, olló, ragasztó

Elkészítése egyszerű, s minél többet készítünk belőle, annál hitelesebb lesz a környezet megjelenítésében. Először érdemes egy „piszkozaton” kipróbálni a munka menetét, a csápok sodrását, hogy mikor már az igazi papírral dolgozunk, ne akkor derüljenek ki a gyenge pontjaink. Én például azt gondoltam, hogy krepp papírból lesz a legegyszerűbb, legkönnyebb az elkészítése, de tévedtem. Bár az öblös test kialakítása a krepp papír megnyújtásával tényleg egyszerű, de annyira elvékonyodott a papír a nyújtástól, hogy rendkívül óvatosan kellett vele dolgozni, elég egy rossz mozdulat, és már oda is az addigi munkánk.

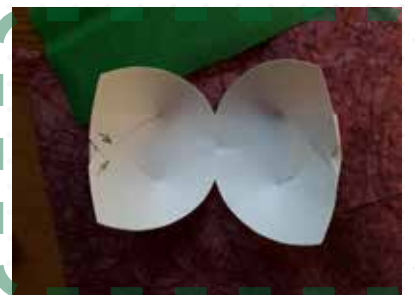
Ezért inkább erősebb, vastagabb papírt ajánlok a légyecsapóhoz, ami lehet teljesen egyszerű színes papír a technika csomagból, vagy márványozott, vagy más izgalmas felületűpapír.

A fotón látható sablont másold át egy kartonlapra. Ha kész a saját sémád, akkor jöhet a piszkozat, a próbadarab elkészítése. Ha a színes papírt félbehajtod és úgy illeszted rá a sablont, akkor egy vágással a légyecsapó mindkét felét kivágod. A rajzon látható, hogy két helyen, a forma hosszú oldalának harmadainál, elég mélyen be kell vágni a papírt. A bevágások mentén, a besatírozott jelölésnél ragasztjuk közepre a két oldalsó elemet, így alakul ki a sík forma térbelisége. Kicsit kagylóra emlékeztető formát kapunk a ragasztás után. Ismételjük meg mindkét oldalon! A két hegyesedő részt vágjuk le, kiegyenesítve a kagylószerű alakzat két végét.

A sablonon jóval hosszabb az egyenes oldal, mint a növényen. Az a feladatunk, hogy ezen az oldalon alakítsuk ki a csápokat vagy fogakat, lehetőleg úgy, hogy mikor összezárul a két rész, akkor egymásba illeszkedjenek a csápok, mint a fogaskerék fogai. Ez ijesztően nehéznek hangzik, de elkészítéskor csak annyit jelent, hogy a két részen ne teljesen egyforma helyre „tegyük”, sodorjuk a fogakat. Kb. fél centi távolságra egymástól vágjuk be az egyenes oldalt! A bevágás mélysége kb. 1 cm legyen, az ennél rövidebb bevágásból nem tudunk csápot kialakítani. Egy-egy ilyen fogat óvatosan sodorjunk meg, hogy kialakuljon a hengeres felület. Ha ez túl nehéz, akkor egyszerűen két ujjunk közé fogva csípjük össze a papírt, egészen a vágás végéig. Ez nem könnyű munkafolyamat, meg kell érezned, ki kell tapasztalnod milyen erővel, milyen finomsággal kell a papírral dolgoznod, ha beszakad, elszakad, ne csodálkozz: mindent gyakorolni kell, ezért javasoltam elsőre a próbapapírt!

Ha kész az összes csáp, hátra is dőlhetünk, elkészültünk az első légyecsapóval. Ha a javaslat szerint próbapapírral dolgoztunk, akkor kis szusszanás után immár gyakorlattal rendelkezve hamar meg is csinálhatjuk a következőt, most a légyecsapónak szánt papírból. Ennek színe többféle lehet: az élénk, világos zöldtől a mély bordóig, ami neked tetszik. A márványozott papírok különleges színhatásaikkal, érezettségükkel emlékeztethetnek az igazi növény látványára. Én otthon egy kis zöld ceruzás színezéssel tettem izgalmasabbá a kicsit unalmas felületű papíromat.

A Vénusz légyecsapója a saját környezetében telepeket alkot. Ha belejöttél ennek az izgalmas növénynek a készítésébe, akkor legalább hármat, akár ötöt csinálj, tedd őket egymás mellé, és máris egy trópusi erdőben érezheted magad! Lehet, hogy a legyeket is sikerül becsapnod!

Kézműves foglalkoztató

Készíts zöld mambát!

Szükséges anyagok és eszközök

kicsi zöld papírok, nagyobb szemű gyöngyök, 2 db apró zöld gyöngyszem, drót, olló, ragasztó, zöld filchulladék, hurkapálca-darab vagy tollbetét

A mambát elkészíteni nagyon egyszerű, tulajdonképpen olyan, mintha gyöngyöt fűznél két fajta alapanyagból: kása- és szalmagyöngyből. A feladat annyival bonyolultabb, hogy most a szalmagyöngyöt magad „gyártod”, mégpedig papírból. Én ehhez is teatasakokat használok, mert abból nekem egész gyűjteményem van, de persze tökéletes hozzá bármilyen közép- vagy világos zöld puha, felsodorható papír. Akár a zöld színű post-it jegyzetpapír is, ezzel aztán igazán könnyű dolgozni, mert a vége ragad, így még le sem kell ragasztanod a sodratod végét. A sodratod szélessége a használt papírodtól függ, az enyém kb. 4,5 cm széles volt, ekkorát adnak ki a teatasakok. Arra kellett egyedül ügyelni, hogy a tekerés legvégén, ahol látszik már a papír, itt zöld legyen a színe. Hurkapálcára tekertem fel a kis papírlapokat, jó szorosan, hogy kellően erős legyen majd a papír szalmagyöngyöm. A legvégét stiftes ragasztóval rögzítettem. Mikor elkészültem a 3 db teatasak felsodrásával, megvártam, hogy kicsit szikkadjon a ragasztás, mert még a stiftes ragasztó is felpuhítja picit a papírt.

Ezalatt levágtam egy kb. 40 cm hosszú drótot, előkészítettem a nagy szemű zöldecske gyöngyöket, 12 db volt összesen. A kígyócska fejéhez pedig előkerestem egy kis darab zöld filcet és gyorskötésű ragasztót.

A megszáradt papírhengereket 3-3 darabra vágtam és neki is lehetett állni a fűzésnek. A drót legvégét visszahajtottam kb. 1 cm hosszúságban és a szalma(papír)gyöngyöm ráhúztam úgy, hogy a visszahajtott 1 cm-t látni lehet. Így biztos nem fog lecsúszni a fűzés. Ezután váltakozva következik egy nagyobb kásagyöngy és a papírgyöngy. Mire elfogy az alapanyag, el is készülsz a kígyó testével. Az utolsó gyöngyszem egy kásagyöngy legyen, a maradék drótot rátekered a fűzőszálra, tehát saját magára, és ha sikerül, még egy-két gyöngyszemen visszafűzöd. Csak ekkor csíped el, így biztos nem bomlik fel a fűzésed, nem tekeredik ki a drót. A maradék kb. 6-7 cm-nyi drótból hajlítjuk meg a mamba nyelvét. A nagy szemű gyöngy lyukában elég hely marad még egy drót számára, itt vezetted át a kis szálat, a feléig. Akkor elől keresztezed a két szálat és megsodrod, de nem a legvégéig, a vége előtt kb. fél cm-rel hagyd abba a tekerést! El is készült a tapogató, érzékelő kétágú nyelv.

Hogy kígyószerűbb legyen a fej a kicsi filcanyaggal dolgozunk tovább. Szögletesebbre vágjuk a fejformát, hogy karakteresebb legyen, a fotón látható fejsablont akkorára másold át, amekkorát a te általad használt gyöngy kíván. A tarkó-részénél, ahol a szalmagyönggyel találkozik a fej, kicsi, 2-3 mm-es bevágást készíts! Ez biztosítja, hogy a gömbölyű fejformára szépen rá tudjon simulni a kivágott filcanyag. Alul ismételd meg ugyanezt, majd erős, gyorsan száradó ragasztóval rögzítsd a filceket.

Már csak finomítások vannak hátra: a kígyó farka elkeskenyedik, elhegyesedik, ezért az utolsó szalmagyöngyünket el kell vékonyítanunk. Mivel papírból készült, egyszerűen nyomd be középen, próbáld hegyesedőre formálni. Még mindig látszik a visszahajlított drót, ezt egy kisebb zöld papírdarabbal, amit praktikus félkörre vágni, eltakarjuk, leragasztjuk. Ez a leragasztás az elkeskenyítésünket is fixálja.

Míg a kígyócska farkával bibelődünk, megszáradt a fej-rész. A 2 db apró, lehetőleg zöld gyöngyszemet ragaszd a helyére, az ornyílást is jelölheted egy-egy apró filc vagy ceruzaponttal.

Hú, vigyázz, hogy fogod, hova teszed! Bármilyen kedvesnek tűnik, azért a mamba egy veszedelmes kígyó ám!

Kézműves foglalkoztató

Állatkerti térkép

Ha hétről-hétre követed a Készíts saját állatkertet! megjelenéseket nyár végére össze tudod illeszteni a térképrészletek alapján a Fővárosi Állat és Növénykert egész területét.

A kézműves foglalkoztató segítségével elkészítheted az egyes zónákban élő állatainkat otthon fellelhető anyagokból, akár hulladékból, maradék textilekből.

A térképrészletek összeillesztését segítik az utak, állatházak, zónák elnevezése. Ha bővíteni szeretnéd más egységekkel, zónákkal az állatkertet arra is adnak lehetőséget az A/4-es méretű térképdarabok.

Ahogy időben haladunk a zónák elkészítésével előkerülnek majd a kiegészítők is, ahol fontos szerepe lesz például a zónák színének. De egyelőre erről többet még nem árulunk el!

Mi így képzeltük el a Mérgesházat

